

бере нѣкоя парѣ. Търговскиятъ пѣтникъ, който го познаваше, извика :

— Ела, ела, Митѣо, седни тука.

Изредиха се лагерни пѣсни, ржченици, оперетни арии. Всички се разбудиха, съживиха се отъ музиката, и когато човѣкътъ обиколи вагона, въ ченийката му затраках левчета. Конгресистътъ, който бѣ пленилъ орждието, смигна на търговския пѣтникъ и рече :

— Слѣпъ, слѣпъ, ама хубави пари си докарва !

— Халалъ да му сж на човѣка, безъ очи е ! — отвърна другия укорно.

— А бе, халалъ да му сж, дума да не става, ама искамъ да кажа де . . .

После погледна навънъ и викна изведнѣжъ :

— Строй се ! София, момчета, София ! Ахъ, тая София, цѣла България за нея работи !

Следъ нѣколко минути влакътъ влѣзе въ Софийската гара. Градътъ се събуждаше — зашумѣлъ, изчистенъ, свѣтналъ въ бистрата лѣтна сутринъ. Трамваи звѣнѣха, тичаха автомобили, вестникопродавачи и